

Sygn. akt **XI Ka 850/21**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Dorota Dobrzańska

Protokolant Marta Kańska

przy udziale Prokuratora Katarzyny Deryło-Burek

po rozpoznaniu dnia 30 grudnia 2021 roku

sprawy **K. P. (1)**, syna S. i G. zd. W., ur. (...) w K.,

M. S. (1), syna M. i S. zd. W., ur. (...) w R.

oskarżonych z art. 220 § 1 kk w zb. z art. 156 § 2 w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców

od wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 5 lipca 2021 roku sygn. akt II K 154/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że M. S. (1) uniewinnia od dokonania zarzuconego mu czynu, a wydatkami w tym zakresie obciąża Skarb Państwa;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego K. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 580 (pięćset osiemdziesiąt) złotych opłaty oraz 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	XI Ka 850/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Kraśniku z 5. 07. 2021 r. w sprawie II K 154/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

prokurator

pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego

oskarżyciel prywatny

obrońcy obu oskarżonych

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny: pełnomocnik oskarżyciela substydiarnego

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Sąd odwoławczy nie przeprowadzał własnych dowodów.		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego K. P. (1)</p> <p>1. Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia poprzez:</p> <p>a) dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego (art. 4, 7, 410, 424§1 pkt 1 w zw. z art. 2§2 kpk),</p> <p>b) niedokładne opisanie czynu przypisanego, co powoduje, że z tego opisu nie wynika, by oskarżony dopuścił się jakiegokolwiek przestępstwa (art. 413§2 pkt 1 kpk),</p> <p>c) oparcie się na niepełnej i wewnętrznie sprzecznej opinii biegłego K. I. (art. 201 oraz 7 i 389§1 kpk).</p> <p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niezasadnym przyjęciu, iż:</p> <p>a) niedopełnienie obowiązków przez K. P. (1) polegało na wysłaniu nieprzeszkolonego pracownika przy włączonym urządzeniu do niezamkniętego pomieszczenia węzła, podczas gdy prośba do pokrzywdzonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadny</p>

	<p>ograniczała się do wejścia na podest i zaobserwowania, czy taśma chodzi i nie obejmowała zejścia w bezpośredni rejon węzła,</p> <p>b) K. P. (1) zwrócił się do R. M. (1), aby ten sprawdził taśmę przenośnika, podczas gdy oskarżony chciał się jedynie upewnić, czy taśma chodzi.</p>	
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego M. S. (1)</p> <p>Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia poprzez:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. niedokładny opis czynu, co powoduje, że nie zostały wyczerpane znamiona przestępstwa przypisanego oskarżonemu (art. 413§2 pkt 1 kpk), 2. niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy (art. 7, 366§1, 410 w zw. z art. 2§2 kpk), 3. dokonanie pobieżnej oceny materiału dowodowego (art. 4, 7, 424§1 pkt 1 w zw. z art. 2§2 kpk), 4. zaniechanie oceny zeznań świadka J. L. (art. 7, 410, 424§1 pkt 1 kpk), 5. sporządzenie uzasadnienia niepoddającego się kontroli instancyjnej (art. 7, 424§1 pkt 1 i 2 kpk), 6. nienależyte rozważenie wyjaśnień oskarżonych (art. 7, 410, 424§1 pkt 1 kpk), 7. nienależyte wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku (424§1 pkt 2 kpk), 8. niezasadne oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu BHP i oparcie się na niepełnej i niejasnej 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadny</p>	

<p>opinii biegłego K. I. (art. 170§3 i 5 w zw. z art. 201 kpk).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego K. P. (1)</p> <p>Postawione zarzuty i przedstawiona w uzasadnieniu argumentacja na ich poparcie są nieprzekonujące. Przypomnieć należy, że prawem sądu jest ustalenie określonego stanu faktycznego z wybiórczym potraktowaniem dowodów w sensie dania wiary jednej grupie, a odmówienia jej innej grupie. Dopóki jednak ocena sądu opiera się na zasadach logicznego rozumowania i respektuje zasady doświadczenia życiowego, dopóty podważenie jej jest zadaniem bardzo trudnym. Wniesiony środek odwoławczy na korzyść nie był w stanie sprostać temu wyzwaniu, dlatego nie doprowadził do uniewinnienia K. P. (1).</p> <p>Przechodząc do szczegółowego omówienia zarzutów, Sąd Okręgowy zważył, co następuje.</p> <p>Ad 1a</p> <p>Eksponowanie świadomości pokrzywdzonego R. M. (1) co do zakazu wchodzenia w bezpośredni rejon węzła betoniarskiego i odbycie przez niego szkolenia bhp w istocie nie mogłoby prowadzić do skutku oczekiwanego przez skarżącą tj. uniewinnienia K. P., a to z tej przyczyny, że ewentualne przyczynienie się pokrzywdzonego ma wpływ jedynie na wymiar kary, a w najlepszym razie stopień społecznej szkodliwości. W przedmiotowej sprawie zachowanie oskarżonego P. zainicjowało ciąg</p>		

przyczynowo-skutkowy prowadzący do tragicznego skutku, zatem nie ma mowy o braku jego winy. Odnosząc się krótko do argumentów środka odwoławczego w omawianym zakresie, przypomnieć wypada, że bezsporne jest, iż R. M. (1) został zatrudniony jako kierowca. Zatem szkolenie bhp z istoty rzeczy musiał mieć dostosowane do swojego stanowiska pracy, natomiast mógł uzyskać ogólne informacje o zagrożeniach wynikających ze specyfiki działania wytwórni betonu. Fakt, że pracował przy oczyszczaniu taśmociągu (zeznania S. K. k. 421) nie oznacza, że przeszedł szkolenie w zakresie obsługi wężła betoniarskiego i był do takiej pracy odpowiednio przygotowany. K. wypowiadał się o szkoleniu M. bez żadnych podstaw ku temu – przecież nie był kierowcą i nie przechodził tego samego szkolenia jednocześnie z pokrzywdzonym, w przeciwieństwie do D. W.. Nie wynika ono z dokumentów osobowych, co prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy w oparciu o odpowiednią dokumentację i zeznania innego kierowcy, D. W.. Spośród grona świadków związanych nadal z (...), W. jako nie pracujący aktualnie w firmie, nie miał oporów, by mówić prawdę. D. L., prezes firmy zeznał, że M. był szkolony z obsługi wężła (k. 427v), co przecież w świetle dokumentów nie może oznaczać pełnego szkolenia jak dla operatora wężła. Nawet jeśli pokrzywdzony był kierowany do innych prac na polecenie przełożonych i wykonywał również naprawy w rejonie wężła betoniarskiego, miał ogólne rozeznanie co do zagrożeń w miejscu pracy, to nie uchyla to podstaw odpowiedzialności K. P. (1). Opiera się ona bowiem na ustaleniu, czy nie dopełnił obowiązku wynikającego z

zasad bhp będąc odpowiedzialnym z tego tytułu i czy przez to naraził pracownika na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Zarzut kierowany wobec Sądu Rejonowego, oparty na mało wnikliwej ocenie zeznań R. M. (1) i D. W., mógłby mieć istotne znaczenie, gdyby ich depozycje miały kapitalne znaczenie dla podstaw odpowiedzialności K. P.. Tymczasem świadek W. mówił o szkoleniu, jakie przechodził razem z M. (obaj byli kierowcami), co wobec uwag wyżej przedstawionych, nie ma wpływu na tę odpowiedzialność. Co do R. M. (1), autorka apelacji koncentruje się na jego zeznaniach dotyczących prośby od P. i zrozumienia jej znaczenia przez pokrzywdzonego. Kwestia ta zostanie omówiona w dalszej części.

Ad. 1 b

Zarzut wobec rozstrzygnięcia Sądu I instancji został sformułowany jako brak ustawowych znamion w opisie czynu. obrońca oczekuje, że to w sentencji wyroku miało znaleźć się określenie konkretnych obowiązków z zakresu bhp, których nie dopełnił K. P.. Tymczasem nie przywołanie ich (co zresztą byłoby trudnym do sprecyzowania zadaniem) nie pozbawia czynu znamion występku przeciwko prawom osób wykonujących pracę zarobkową. Opis czyni zadość znamionom art. 220§1 kk. Pisemne motywy wyroku wyjaśniają w sposób ogólny, że Sąd dostrzegł naruszenie obowiązków wynikających z bhp i uznał, że K. P. (1) był osobą odpowiedzialną za ich przestrzeganie. Odnosząc się do argumentów autorki apelacji (str. 7 i 8) wypada uściślić pewne kwestie.

1. Oskarżony pracował na stanowisku operatora węzła betoniarskiego, dodatkowo był koordynatorem (k. 36, 44, 69)

2. Przeszedł odpowiednie szkolenie bhp (k.48)

3. Oprócz pracodawcy odpowiedzialność z art. 220 kk ponoszą osoby zobowiązane do stania na straży bezpieczeństwa i higieny pracy z racji wykonywanej funkcji kierowniczej. Przywołać wypada wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2013 r. w sprawie IV KK 216/12 (LEX nr 1288762), gdzie w uzasadnieniu znalazły się następujące tezy:

- Sam fakt pełnienia wobec pracowników funkcji kierowniczych czyni te osoby, jako osoby kierujące pracownikami, podmiotami obowiązków wymienionych w art. 212 k.p. Stąd też pracownik, któremu powierzono kierowanie pracą innych, z samej istoty sprawowanej funkcji jest zobowiązany do stałego czuwania nad tym, aby praca podległych mu pracowników przebiegała zgodnie z przepisami lub zasadami bhp.

- Podmiotem przestępstwa z art. 220 § 1 k.k. jest jedynie osoba odpowiedzialna za przestrzeganie bezpieczeństwa i higieny pracy, a więc może być nim nie tylko kierownik zakładu pracy, ale również każda inna osoba kierująca pracownikami (art. 212 k.p.), a nawet osoby pełniące funkcje kontrolne i nadzorcze z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy, nawet jeżeli nie pozostają w strukturze organizacyjnej zakładu pracy.

- Dla objęcia kierownika, majstra, brygadzysty czy innej

osoby kierującej pracownikami obowiązkami w sferze bhp, w rozumieniu art. 212 k.p., nie jest konieczna żadna wyjątkowa forma, w szczególności obowiązki te nie muszą stanowić treści umowy o pracę lub innego źródła stosunku pracy, na podstawie którego osoba kierująca pracownikami jest zatrudniona, nie muszą także być włączone do zakresu czynności. Sam fakt pełnienia wobec pracowników funkcji kierowniczych czyni te osoby, jako osoby kierujące pracownikami, podmiotami obowiązków wymienionych w art. 212 k.p.

4. Z zeznań R. M. (1), niekwestionowanych w środku odwoławczym (vide str. 14) wynikało, że pomimo zatrudnienia jako kierowca, wykonywał wcześniej prace konserwatorskie przy węźle betoniarskim. Potwierdzają to zeznania J. S. na k. 419v i S. K. (k.420). Wytworzony faktyczny układ w pracy, a wynikający ze znaczącej roli oskarżonego P. na węźle betoniarskim, powodował, że już wcześniej R. M. (1) wykonywał jego polecenia. Skoro tak, to również w dniu 13.12.2017 r. prośbę, by sprawdził taśmę przenośnika, bo się zatrzymała, odebrał jako polecenie. Ponadto zwrócić należy uwagę, że z dokumentu na k.157 v wynika, iż oskarżony P. w zakresie swoich czynności miał kierowanie pracą na węźle betoniarskim, co wprost umiejscawia go na pozycji zwierzchniej wobec innych osób znajdujących się na terenie węzła.

Ad 1c

Zastrzeżenie co do oparcia się przez biegłego K. I. m.in. na zeznaniach przesłuchanego jako świadka K. P. (1) traci rację bytu wobec

opinii uzupełniającej sporządzonej na polecenie Sądu z dnia 14.12.2020 r., którym wyłączono ten materiał. Biegły przesłuchany na rozprawie w dniu 10.05.2021. potwierdził, że nie opierał się na zeznaniach. Na str. 17 apelacji obrońca czyni uwagi wynikające ze stanowiska biegłego, który nie uwzględnił wyjaśnień oskarżonego w konkluzjach swojej opinii. Wydaje się, że są one czcze, albowiem ewidentnie intencją biegłego było wyjaśnienie, że linia obrony oskarżonego nie miała wpływu na treść jego opinii, sprowadzającej się wszak do analizy przepisów bhp na określonym stanowisku pracy. Przecież przedmiotem opiniowania przez biegłego nie było ustalanie, jakie słowa wypowiedział P. i jak je odebrał M. i od tych słów nie zależała odpowiedzialność oskarżonego. Istotą sprawy pozostaje kwestia, dlaczego pokrzywdzony znalazł się w pomieszczeniu węzła betoniarskiego, do którego nie miał prawa wstępu i dlaczego K. P. (1) nie wyłączył zasilania na ten czas. Biegły I. przedstawił w swojej opinii kompilację regulacji prawnych, analizował instrukcje bhp, zatem jego opinia de facto miała znaczenie marginalne dla określenia postaci zawinienia oskarżonego P.. Pozwoliła Sądowi I instancji zgrupować owe regulacje, których brzmienia wszak skarżąca nie podważa.

Ad 2

Błąd w ustaleniach faktycznych, wyeksponowany w apelacji, miałby odnosić się do newralgicznego momentu odezwania się przez oskarżonego P. – pracującego jako operator węzła betoniarskiego, do przechodzącego obok kierowcy – R. M. (1), w następstwie czego

ten znalazł się w pomieszczeniu węzła betoniarskiego. Skarżąca stawia tezę, że oskarżony poprosił pokrzywdzonego jedynie o wejście na podest i zaobserwowanie, czy taśma (umieszczona niżej) chodzi, chciał się jedynie upewnić. (...) do zejścia po schodach, w bezpośrednie sąsiedztwo taśmociągu, powstała wyłącznie u R. M.. Argumentacja na poparcie prezentowanego stanowiska nie znalazła akceptacji Sądu odwoławczego. obrońca przedstawia własną interpretację tej części zeznań pokrzywdzonego, która odnosi się do wypowiedzi K. P. (1), ale – co ważne – nie kwestionuje brzmienia owej wypowiedzi. Mamy zatem sytuację, kiedy kierowca zatrudniony w (...) i uczestniczący wcześniej w pracach natury technicznej przy węźle betoniarskim (vide str. 14 apelacji) zostaje poproszony przez operatora węzła – którego polecenia różnej natury dotychczas wykonywał traktując go jako wyższego rangą, aby „zobaczył do węzła, bo tam się coś dzieje”. Zadawane przez obrońcę pytania, dlaczego nie kwestionował takiej prośby, pozostają z jedną odpowiedzią – bo takie były dotychczasowe zwyczaje w miejscu pracy. Nie ma sprzeczności w zeznaniach pokrzywdzonego, której doszukuje się skarżąca, bowiem kiedy mówi, że nigdy wcześniej nie wchodził do tego pomieszczenia, aby sprawdzić taśmę, oznacza to sytuację podobną do opisywanej, a nie prace konserwatorskie przy wyłączonym węźle. Doświadczenie życiowe podpowiada, że jeśli operator zauważy, że taśmociąg nie działa i wysła do węzła kierowcę, aby sprawdził, co się dzieje, to on w pierwszej kolejności będzie próbował bliżej obejrzeć element, który nie działa jak powinien. Nie jest prawdą, że oskarżony

wiedział, iż pokrzywdzony nie ma pojęcia o funkcjonowaniu taśmociągu, albowiem przeczą temu wykonywane wcześniej przez niego prace przy konserwacji wężła. Przerzucanie odpowiedzialności na pokrzywdzonego jest zabiegiem skazanym na niepowodzenie. K. P. (1) nie miał prawa wysłać pod żadnym pozorem nieuprawnionego pracownika do wejścia w rejon wężła betoniarskiego, a już w szczególności, kiedy nie wyłączył jego zasilania. Ten obowiązek jest podstawowy i wynika z zasad obsługi urządzeń pod napięciem.

Apelacja obrońcy oskarżonego M. S. (1).

Na uwzględnienie zasługiwała apelacja w zakresie zarzutu sformułowanego w punkcie b, co stanowi dostateczny powód do uniewinnienia M. S. (1). W takiej sytuacji Sąd odwoławczy jest zwolniony od odniesienia się do pozostałych zarzutów (art. 436 kpk). W rzeczy samej są one zbieżne z zarzutami apelacji obrońcy drugiego oskarżonego i rozważania co do ich zasadności znalazły się we wcześniejszych fragmentach uzasadnienia.

Słusznie zauważa skarżący, że przypisanie występku z art. 220 kk winno poprzedzić ustalenie, jakich obowiązków w zakresie bhp nie dopełnił M. S. w tym konkretnym przypadku. Rację ma również, kiedy twierdzi, że na próżno szukać w materiale dowodowym okoliczności wskazujących na stan świadomości oskarżonego o nieprzestrzeganiu zasad bezpieczeństwa przez pracowników, wykorzystywania do prac niezgodnych z kwalifikacjami, nieograniczonego dostępu do wężła. Nie przywołał ich Sąd Rejonowy, bo

po prostu nie istnieją. Rozważania co do podstaw odpowiedzialności M. S. (1) zasadzają się na zupełnie dowolnym założeniu, że tolerował nieprzestrzeganie zasad bhp w zakładzie, miał wiedzę, że pracownicy byli wykorzystywani do prac niezgodnych z kwalifikacjami, mieli nieograniczony dostęp do węzła betoniarskiego. Przypisanie powinności stania na straży zamkniętego wejścia do węzła jest kuriozalne – wszak wymagałoby to nieustannej obecności prokurenta przy węźle. Przecież to operator był osobą bezpośrednio odpowiedzialną za bhp na obiekcie i co więcej, miał ciągły wgląd na to, co się dzieje w jego obrębie. Protokół kontroli zewnętrznej przeprowadzony przez firmę (...) w dniu 8.05. 2017 r., a więc kilka miesięcy przed wypadkiem, stwierdza, że drzwi betoniarni były zamykane na klucz, węzeł pracuje w systemie automatycznego dozowania, bez udziału człowieka, więc zabezpieczenie to jest wystarczające (k. 288-289). Z przywołanego protokołu kontroli wynika, że ze strony pracodawcy zapewniono obudowę pracującej maszyny i zamknięcie przed dostępem osób nieuprawnionych (potwierdza to drugi operator), a nad bieżącym procesem czuwał odpowiednio przeszkolony operator, mający klucz w swojej dyspozycji jak i podgląd przez system monitorów. Zatem pracodawca zapewnił zachowanie bhp i nie może odpowiadać za zaniedbania operatora, chyba że dowiedziono by, iż miał sygnały o tym i nie podjął żadnych środków zaradczych. Tylko wówczas można by postawić mu zarzut nieegzekwowania przepisów bhp. Równie błędne jest stanowisko Sądu Rejonowego, że M. S. dopuścił do wejścia na teren węzła osoby nieprzeszkolonej. W jaki sposób

niał mieć wpływ na to, pozostaje zagadką. Przecież M. był kierowcą w (...) i nie był przewidziany do pracy przy węźle betoniarskim. Eksces operatora i zarazem koordynatora węzła, obserwującego wszak na bieżąco, co się dzieje w procesie produkcji, wysyłającego kierowcę do sprawdzenia usterki bez odłączenia maszyny ze źródła zasilania, nie pozostaje w żadnej łączności z obowiązkami prokurenta odpowiedzialnego za bhp w tym zakładzie pracy. Regulacja Rozporządzenia Min. Gospodarki z 30.10.2002 r. w sprawie minimalnych wymagań dotyczących bhp w zakresie użytkowania maszyn przez pracowników podczas pracy w §10 stanowi, że operator maszyny powinien mieć możliwość sprawdzenia, z miejsca głównego pulpitu sterowniczego, czy nikt nie znajduje się w strefie niebezpiecznej. Potwierdza to rozumowanie Sądu Okręgowego, iż bezpośrednią odpowiedzialność za bhp w trakcie pracy maszyny ponosi jej odpowiednio wyszkolony operator.

Z uzasadnienie Sądu I instancji nie wynika, co ustalił w zakresie praktyki zamykania drzwi do wejścia w czasie pracy węzła. Część świadków mówiła, że były one zamknięte, a część, że odwrotnie. Jest to wprawdzie okoliczność marginalna w zestawieniu z faktem, że R. M. (1) znalazł się tam na prośbę operatora (czyli dopuszczalne jest założenie, że zostałby wpuszczony także po otwarciu mu drzwi), ale uwidacznia powierzchowność w analizowaniu materiału dowodowego.

Tym bardziej więc przypisywanie M. S. (1) tolerowania naruszenia zasad bhp nie ma podstaw.

Doszukiwanie się powiązania obaw K. P. (1) z postawą pracodawcy, a przez to możliwości zapobiegnięcia skutkowi, który nastąpił w dniu 13. 12.2017 r., nie mieści się w kategorii prawnej zawinienia oskarżonego S.. Zupełnie niezrozumiałe jest stanowisko o wykonywaniu obowiązków przez niego „na papierze” w razie przyjęcia przeciwnego poglądu, niż prezentuje Sąd Rejonowy. Prawdliwość w tym zakresie pozostaje niezachwiana, doki nie wykaże się, że osoba odpowiedzialna za bhp nie dopełni swoich obowiązków. Czyn przypisany został skonstruowany jako „nieegzekwowanie przepisów i zasad bhp w zakładzie”, zaś Sąd I instancji nie ujawnił, jak widzi prawidłowe ich egzekwowanie i czy zdarzenie z 13.12.2017 r. mogło być przewidywalnym dla M. S..

Jedyna możliwość rozważania odpowiedzialności prokurenta, osoby odpowiedzialnej za bhp w zakładzie (...), rysowała się na bazie powinności zabezpieczenia taśmy dodatkowymi osłonami, co zresztą uczyniono po wypadku. Podnosił to biegły I. w związku z §55 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy. Z uwagi na opis czynu przypisanego, a także kierunek i zakres wniesionej apelacji, pozostało to poza polem kontroli Sądu II instancji.

Wniosek

O zmianę wyroku przez uniewinnienie K. P. (1).

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Niepodzielenie zarzutów środka odwoławczego czyniło wniosek niezasadnym.	
Wniosek	
O zmianę wyroku przez uniewinnienie M. S. (1).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
	Zostały przedstawione wyżej.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
	Brak.
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Skazanie i wymiar kary wobec K. P. (1).	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	

Wyrok prawidłowo określił winę oskarżonego, kara jest adekwatna i odpowiada dyrektywom art. 53 kk.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
Uznanie winy M. S. (1).	
Zwięźle o powodach zmiany	
Wynikała ze skutecznego zaskarżenia na korzyść przez obrońcę.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	Art. 437§2 kpk w zw. z art. 454 § 1 k.p.k.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
I III	W części uniewinniającej wydatki poniósł Skarb Państwa zgodnie z art. 632 pkt 2 i 634 kpk. Obciążenie oskarżonego K. P. kosztami postępowania odwoławczego wynika z art. 636§1 kpk.
7. PODPIS	

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. P. (1)	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	Uznanie winy.

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. S. (1).	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uznanie winy.	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana